

мѣсеца были преминжали, отъ когато Богъ чрезъ толко преславны чюдеса гы былъ освободилъ отъ най-тѣжкото Фараоново робство, и были поставили шатрыты си междѸ Селимъ, (Сілімъ) и междѸ Синайската гора: въ едно мѣсто на истина безводно, и изсзхнжло, гдѣто не нахождали нѣжнхты за прехрана нѣща. Но цю произлиза отъ това? Тѣи очевидно гледали всесилната, и дѣлтелната Божіа десница, коато гы пазала, денъ за да гы не пече слънцето, покрывала гы съ единъ облакъ, а нощѣ за да виждатъ да ходѣтъ, имъ показвала пѣтътъ чрезъ единъ огненъ стълпъ. Слѣдователно трѣбвало да имѣтъ вѣра, и надѣжда на отеческыа Божій промыслъ, и да вѣдѣтъ извѣстны, че Богъ гы не бы оставилъ да измрѣтъ отъ гладъ, нъ бы имъ прокодилъ нѣжната храна. Нъ не е тѣй; тойзи е пьрвіатъ грѣхъ на лихонмеца, дѣто да не вѣрка, и да сѣ не надѣе на Божіа промыслъ, който никакъ не познава маловѣрніатъ, и неблагоприятніатъ Еврейскый народъ, и за тѣй хванжлѣ тѣтакси да роптае противъ Моисеа, и Аарона; да сѣ оплаква отъ избавителя, и благодѣтеля Бога, и да желѣе оныа іастіа, които іадали въ Египетъ. Зацю нж доведохте тѣка (дѣмали) въ пѣстыната, за да измремъ отгладѣ? Шомъ Евреити пожелали за храна, и тоа часъ Богъ былъ готовъ, да имъ даде чюдна храна: той имъ одъждилъ отъ небето манната, и никогы имъ не оскѣдѣла за четиредесѣтъ години, цю были пѣтѣвали въ пѣстыната. Сѣка заранъ заедно съ росата падало едно нѣцю вѣло на глѣдъ, колчесто на видъ, твърдѣ сладко на вкусъ, и бескрайно на количество. Таа манна (говори премъдростъта Соломонова,)⁽¹⁾ имала една сладость на сѣкакво іастіе, което бы сѣ пощѣло на человекъ; мъжїе, жены, и дѣца излизали възъ отъ шатрыты и събирали ѿ, и сѣкой събиралъ толко, колкото можѣлъ да іаде, и да сѣ насыти доврѣ. Колко богата Божіа милость! колко голѣмо благополучїе на Еврейскыа народъ! безъ да сѣ трѣдатъ, безъ да сѣвѣтъ, безъ да жьнѣтъ, че да намиратъ непремѣнно сѣкой день насъщїніа си хлѣвъ! и хлѣвъ не отъ земаа, нъ ангелскый, и отъ небето, какъ-то е казалъ за това пророкѣтъ: „Хлѣвъ Ангелскый іаде человекъ“.⁽²⁾ Но въ двѣ нѣща имъ былъ далъ Богъ да внимаватъ: едно, да събиратъ толко манна, колкото да имъ стигне отъ сѣтринта до вечерьта, то естъ една мѣра доволна за сѣкого, и за домохадїата мѣ, цюто да имъ стигне, а не

[1] гл. 16. [2] Псал. 77, ст. 25.